

Události pravé a nepravé

[15:59:38] Barbora Rebikova: mimochodem, asi nerozumím Vašemu pojetí události...

[16:03:10] L v H: Vnitřně integrovaný kus dění, kde má smysl mluvit o počátku, průběhu a konci, o kterých nerozhoduje nikdo zvenčí (ale může to eventuelně v některých případech „ovlivňovat“, ovšem pod tou podmínkou, že na něho, tj. na to „ovlivňování“ událost vůbec zareaguje (takže ten vliv sám je podmíněn aktivitou události, která je jakoby „ovlivňována“ – to kvůli té „kauzalitě“, abyste mne nechytala).

[16:07:35] L v H: Zase doplněk (mimochodem): to platí jen o „pravých událostech“. Ty nepravé (ale skutečné) jsou „sjednocovány“ právě zvenčí – např. události dějinné, nebo třeba stavění hnízda apod. Nepravé události (vím, že to je matoucí termín) jsou „vytvářeny“, pravé události „se rodí“. (FYSIS je od FYEIN resp. medium FYESTHAL, což je roditi event. roditi se či růsti – ale spíš dospívati, nikoli jen se zvětšovati.)

[16:10:52] Barbora Rebikova: hned se zorientuji...čtu ty Vaše odpovědi v rozhovoru. Moc se mi líbí! Moc děkuju!

[16:11:05] Barbora Rebikova: jaký je tedy příklad pravé události?

[16:29:05] Barbora Rebikova: Já se obávám, že tomu prostě nerozumím. Vnitřně integrovaný kus dění je třeba to jak rostou brambory na poli. s počátkem, průběhem a koncem toho moc nenadělám, i když hnojím a okopávám či co jiného. rostou samy. nicméně na péči reagují, na vytrhnutí ze země taky. Růst brambor (je pravou událostí), sázení, sklizení a jedení se tvoří, souvislosti jsou „vytvářeny“ zvnějšku. je to tedy nepravá událost?

[17:02:40] L v H: Především každá živá bytost (ale to by byla zase další hádanka, co je už živé – třeba viry? nebo dokonce geny? – ty snad ne!). Ale třeba Teilhard de Chardin užívá jen jiného termínu a aplikuje jej i na atom; já bych šel až k těm superstrunám, pokud se ta teorie potvrdí, a třeba i dál. (Promiňte přestávku, byl jsem odvolán.) Brambora je pravá událost jakožto celá rostlina, ale jednotlivá hlíza je ve skutečnosti vytvořena tou rostlinou jako vegetativní zárodek příští nové rostliny. Takže tam nepochybně něco začíná, i když je těžké pro nás rozhodnout, kde přesně. Ale ten začátek, ať už je kde chce, rozhodně nezáleží na nás – brambora roste sama. Že dokáže (jako celá rostlina) reagovat na to, když ji pohnojíme nebo naopak necháme chřadnout (třeba když je napadena mandelinkou apod.), je dokladem toho, že je celkem vnitřně integrovaným. Sázení, sklizení, vaření a jídlo jsou nepravé události, růst brambory je pravá událost. Pochopila jste správně. To slovo „nepravá“ musím nějak vyměnit za lepší, to už jsem řekl. Ale zatím si snad rozumíme. Zasadit bramboru je akt zvnějšku, ale pak už musí brambora růst sama – to je začátek zvnitřku (jejího vnitřku) integrovaná událost. Že tím začátkem je něco, co jsme my udělali, totiž bramboru zasadili, je pouze zdání – brambora musela růst už předtím, tím vytržením a vyzvednutím ze země a uchováním přes zimu jsme do toho zasáhli a brambora reagovala jednak zpomalením až zastavením růstu (podle podmínek), a časem třeba nasazením nových kořenů i nevhod, ještě nezasazená, apod. „Pravost“ a „nepravost“ se tedy mohou také prolínat, doplňovat atd. – prostě „věci“ (skutečnosti) se nejen „rodí“ a samy „rostou“, ale také se hromadí, reagují na sebe a také hynou. – Ale už toho snad necháme, ne?

[17:28:33] Barbora Rebikova: Děkuju. Necháme. Snad už to chápu. Děkuju za takové skvělé vysvětlení. Často mě mrzí, že jsem k Vám nikdy nemohla chodit na nějaký seminář...

(Rozhovor přes SKYPE s Bárou Řebíkovou; Písek, 101009-1.)